

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/365/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213983
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312213983.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 6C/136/2012-35 zo dňa 26. februára 2015 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 6C/136/2012-66 zo dňa 09. júla 2015, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a napadnuté uznesenie č. k. 6C/136/2012-66 zo dňa 9. júla 2015 p o t v r d z u j e.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi vydania medzitýmneho rozsudku podľa § 152 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktorým by súd určil, že odporca je zodpovedný za vznik škody navrhovateľovi spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, tým, že nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútor a v zákonom stanovenej lehote 30 dní, v exekučnom konaní vedenom na súde prvého stupňa vo veci vymáhania pohľadávky voči povinnej (dlžníčke): S. E., L.. XX.XX.XXXX, ktorá jej vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX, na základe poverenia vydaného Okresným súdom Bratislava III pod reg. č. XXXX XXXXXX súdnemu exekútorovi (č. ex XXXXX/XXXX) a zároveň rozhodol rozsudkom vo veci samej tak, že uloží odporcovi povinnosť titulom majetkovej škody zaplatiť navrhovateľovi sumu 175,- € a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 €, ako aj nahradiť trovy konania. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zároveň rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Nakoľko v prejednávanej veci boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie vo veci samej bez nariadenia pojednávania - predmetom konania je suma nižšia ako 1000 euro, tzn. ide o drobný spor, súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 115 ods. 1, § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1, § 156 ods. 1, 3 O.s.p. rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania.

Vykonaným dokazovaním (oboznámením sa s návrhom, predloženými listinnými dôkazmi a pripojeným exekučným spisom 36 Er 2458/2002) súd prvého stupňa zistil skutkový stav rozhodný pre posúdenie danej veci. Zo spisu Okresného súdu Bratislava III Er 2458/2002 zistil, že dňa 04.10.2002 bola súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému: S. E., L.. XX.XX.XXXX, pre vymoženie pohľadávky vo výške 11.440,- Sk s

príslušenstvom. Dňa 14.10.2002 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06.10.2010, pričom súd uznesením zo dňa 25.01.2011, č.k 36 Er 2458/2002-12 návrhu na zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uznesenie v časti zmeny exekútora nadobudlo právoplatnosť dňa 17.03.2011. Súd prvého stupňa lustráciou v registri Spr. zistil, že v exekučných veciach registra „Er“ v rokoch 2010 až 2012 nebola podaná žiadna sťažnosť na prieťahy v konaní. V odôvodnení svojho rozhodnutia následne uviedol, že predmetom tohto konania je náhrada škody - majetkovej i nemajetkovej titulom zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Po právnej stránke posúdil vec v zmysle § 1 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písm. d/ , § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. , § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 238 ods. 1, 2, § 44 ods. 6 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal ani len základ sporu a to zodpovednosť odporcu za vznik škody a to aj napriek množstvu judikatúry, na ktorú v žalobe poukazoval. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažuje a žiadnym spôsobom nepreukázal ani vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi údajnou škodou, nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom.

Argumentoval tým, že v danom prípade bolo dotknuté exekučné konanie začaté pred účinnosťou novely § 44 Exekučného poriadku (od 01.09.2005), ktorou bola zavedená povinnosť súdu rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a v rozhodnom čase Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.08.2005 neupravoval lehotu pre rozhodnutie o zmene exekútora a preto v prípade uvedeného exekučného konania súd 30 dňovou lehotou nebol viazaný. Nakoľko mal súd preukázané, že o žiadosti navrhovateľa ako oprávneného na zmenu exekútora bolo exekučným súdom rozhodnuté po necelých 4 mesiacoch od doručenia žiadosti, podľa názoru súdu prvého stupňa táto skutočnosť bez ďalšieho nezakladá dôvod pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa súdu prvého stupňa rovnako nebol dôvod pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. pre tzv. zbytočné prieťahy v konaní. Zastával názor, že uvedený pojem je odrazom ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), avšak porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno odvodiť separátne len z tej skutočnosti, že štátny orgán pri svojej činnosti nekonal v zákonom ustanovených lehotách na vykonanie toho ktorého úkonu. Pojem „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny a existenciu tzv. „zbytočných prieťahov v konaní“ nie je možné konštatovať len s ohľadom na zákonom stanovené lehoty pre daný úkon konajúceho orgánu verejnej moci, bez preukázania ďalších rozhodných okolností v konkrétnej veci. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu z 29.3.2007, sp. zn. 3Cdo 32/2007, ktorý konštatoval, že síce samotné nedodržanie zákonnej lehoty je jednoznačne procesný postup priečiaci sa zákonu, avšak tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu pre nesprávny úradný postup len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom. Navyše v danom prípade, ako už bolo uvedené, exekučný súd nemal zákonom určenú lehotu pre vydanie rozhodnutia a súd prvého stupňa v tomto konaní nemal preukázané dôvody pre záver, že by rozhodnutie v exekučnej veci nebolo vydané v primeranej lehote, tzn. že došlo pri jeho vydaní k zbytočným prieťahom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že navyše navrhovateľ, bol v súvislosti s prípadnými „zbytočnými prieťahmi v exekučnom konaní“ v danom prípade nečinný, nakoľko nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil vzniku škody, ku ktorej malo podľa jeho tvrdenia dôjsť (sumy špecifikované v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, urgencie a pod.) a ktorú rovnako žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatnil škodu ako paušálne vyčíslenie jeho administratívnych výdavkov, výdavkov v súvislosti so správou pohľadávok, nákladov na zamestnancov navrhovateľa, telekomunikačné a poštové výdavky a výdavkov v súvislosti s urgenciami exekučnému súdu, čo však podľa názoru prvostupňového súdu nepreukazuje skutočnú škodu, tak ako ju je potrebné chápať v zmysle § 17 cit. zákona a nemá ani žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu v exekučnom konaní, keď aj po zmene exekútora by navrhovateľovi náklady na udržiavanie a správu pohľadávok a informačného systému bezpochyby vznikali. Vznik a výšku týchto nákladov predstavujúcich škodu nebolo možné ani v konaní preskúmať.

K tvrdeniu navrhovateľa, že postupom súdu, ktorý včas nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora bol vystavený riziku zániku povinného súd prvého stupňa poukázal na to, že vo vzťahu k reálnej vymožitelnosti pohľadávky, je nečinnosť súdu v tomto smere bezvýznamná, nakoľko do času pokiaľ súd nerozhodol o navrhovanej zmene, nič nebránilo pôvodnému exekútorovi realizovať podľa zákona všetky potrebné úkony na vymoženie pohľadávky navrhovateľa v rámci exekučného konania.

Ohľadom návrhu navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa uviedol, že tento nárok predpokladá rovnako existenciu príčinnej súvislosti medzi preukázaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nároku na nemajetkovú ujmu. Navrhovateľ v tomto smere neunesol nielen dôkazné bremeno ale ani len povinnosť tvrdenia, keď ani len neuviedol konkrétne skutkové okolnosti, na základe ktorých mu tento nárok patrí. Obmedzil sa len na všeobecné formulácie o strate legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvera v právo a spravodlivé riešenie veci a a všeobecné obavy z vyvolaného rizika ohrozujúceho konečné vymoženie pohľadávky. Pretože ak by aj súd dospel k záveru, že v danom konkrétnom prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu, (či už pre nevydanie rozhodnutia v zákonnej lehote alebo pre zbytočné prieťahy...), len konštatovanie nesprávneho úradného postupu, nie je dôvod pre priznanie nemajetkovej ujmy, ale je potrebné, aby navrhovateľ preukázal následky, ktoré mu prípadným nesprávnym úradným postupom vznikli v jeho súkromnom alebo spoločenskom živote a jeho uplatnení a v prípade právnickej osoby je to najmä dopad na jej podnikateľskú príp. inú činnosť, na ktorú bola zriadená, vplyv na jej dobrú povesť v oblasti jej aktivít a pod., a to rovnako v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. V tejto súvislosti súd prvého stupňa argumentoval tým, že nemajetková ujma v zmysle § 17 ods. 2 cit. zákona je finančnou náhradou v takých prípadoch, keď iba samotné konštatovanie porušenia práva (v tomto prípade ako základ tohto nároku nepreukázané), nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného, vzhľadom na spôsobenú ujmu, zasahujúcu inú ako majetkovú sféru poškodeného a to napr. jeho dobré meno, povesť, česť, vážnosť, dôstojnosť, doterajší súkromný, spoločenský, profesionálny život, vzťahy a pod. resp. u právnických osôb ujmu zasahujúcu oblasť jej činnosti, možnosť rovnakého uplatnenia pri jej aktivitách, poškodenie jej obchodného mena a pod.. Súd bez náležitého objasnenia skutkového stavu a dôkazného preukázania sporných skutočností, významných pre tento nárok, nemôže rozhodnúť ani o jeho dôvodnosti a ani o výške náhrady. Podľa prvostupňového súdu navrhovateľ uplatnenú nemajetkovú ujmu ani náležite nezdôvodnil a nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, na preukázanie tohto nároku.

Nakoľko navrhovateľ nepreukázal zákonné predpoklady pre uplatnenie náhrady škody v zmysle citovaných ustanovení zákona, keď neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote alebo v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní, ďalej existenciu vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, konkrétnej výšky (rozsahu) uplatnených náhrad a napokon ani požadovanej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a preukázanou škodou a tiež náhradou nemajetkovej ujmy (kauzálny nexus), súd prvého stupňa jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojom návrhu upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ

tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporkyne, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej navrhovateľ poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa navrhovateľa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že odporkyňa sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe navrhovateľom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Navrhovateľ taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní návrhu na začatie konania v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v

Bratislave, ktorý navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené navrhovateľom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Zároveň súčasťou posudku sú aj prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby. K nemajetkovej ujme navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva navrhovateľa boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. V závere svojho odvolania navrhovateľ k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom jeho orgánmi verejnej moci je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa postupoval správne, keď sa zameril na zisťovanie základných zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom dospel k správne záveru, že navrhovateľ, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, v predmetnej veci nepreukázal naplnenie vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O.s.p.), keď v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné. Odvolací súd sa pritom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil.

Predmetom konania v prejednáwanej veci je zaplatenie sumy 175 € z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 165,96 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Predmet konania teda nedosiahol sumu 1.000 €, a preto ide o tzv. drobný spor (§ 200ea ods. 1 O.s.p.). V zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. teda súd prvého stupňa nebol povinný vo veci nariadiť pojednávanie a nepochybil, keď rozsudkom rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania. Termín verejného vyhlásenia rozsudku súd prvého stupňa stanovil na deň 26.2.2015 o 13:30 hod. Na verejné vyhlásenie rozsudku súd prvého stupňa nebol povinný navrhovateľa predvolať a jeho termín len v súlade s § 156 ods. 3 O.s.p. oznámil na úradnej tabuli súdu. Keďže súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, navrhovateľ ani nemohol požiadať o

odročenie pojednávania a zo spisu vyplýva, že tak ani neurobil. Odvolacia argumentácia navrhovateľa, že požiadal o odročenie pojednávania, ktoré sa však ani nekonalo, tak svedčí iba o tom, že navrhovateľ podáva formulárové odvolania bez toho, aby ich prispôbil konkrétnej veci.

Nedôvodná je podľa odvolacieho súdu aj odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Krajský súd v Bratislave ako nadriadený súd postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 14 ods. 1 O.s.p. uznesením zo dňa 25. októbra 2012, č. k. 9NcC/314/2012-14, rozhodol tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie uvedeného rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd poznamenáva, že táto skutočnosť z obsahu spisu nevyplýva. Navrhovateľ do spisu nezložil predmetnú ústavnú sťažnosť a jej podanie ani iným spôsobom nepreukázal. Navyše z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že v obdobných veciach Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti navrhovateľa proti rozhodnutiam odvolacieho súdu o námietkach zaujatosti vznesených navrhovateľ v žalobe odmietol pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Rovnako nepreukázal ani vznik ani výšku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za neopodstatnený odvolací súd považuje názor navrhovateľa, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Napokon navrhovateľ ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. Odvolací súd poznamenáva, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť ani z toho dôvodu, že pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe.

K nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odvolací súd uvádza, že nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť z ust. § 17 ods. 3 písm. a/ až d/ zák. č. 514/2003 Z. z. V prípade právnickej osoby totiž nemožno hodnotiť jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije, resp. jej súkromný život a spoločenské uplatnenie. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporkyne došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Treba uviesť, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže ani prípadná nečinnosť exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmom a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

V neposlednom rade za neopodstatnenú odvolací súd považoval aj odvolaciu námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach rovnako formulárovým spôsobom. Je známou skutočnosťou, že navrhovateľ podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby navrhovateľ odôvodnil rovnako (t. j. "formulárovo"), keď rozdiely sa týkajú iba označenia toho - ktorého exekučného konania, označenia povinného, označenia súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tento stav nemožno vytykať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Navyše samotný navrhovateľ nevenoval dostatočnú pozornosť priebehu konania, keď vo svojom formulárovom odvolaní, ktoré v rovnakom znení podával aj v iných veciach, namieta aj skutočnosti a vytyka súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré z napadnutého rozsudku nevyplývajú, resp. ktoré sú podľa obsahu spisu jednoznačne nedôvodné a pokiaľ by navrhovateľ mal dostatočné vedomosti o danom konaní, musel by o nich vedieť (napr. ako je uvedené vyššie navrhovateľ v danej veci nežiadal o odročenie pojednávania a ani nemohol požiadať, keďže

žiadne pojednávanie nariadené nebolo, ďalej nepreukázal podanie ústavnej sťažnosti a taktiež ani nepodal návrh na prerušenie konania, hoci v odvolaní namieta jeho zamietnutie).

K námietke navrhovateľa, že je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že nepreukázal výšku škody a náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd dodáva, že dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Nakoľko navrhovateľ neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno a súd prvého stupňa preto z uvedeného dôvodu návrh v tejto časti správne zamietol. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení navrhovateľa. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Navrhovateľ preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí v zákonnej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

Čo sa týka ďalších námietok, uvedených v odvolaní, tieto boli identické ako obrana pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vysporiadal a závery ktoré prijal sú odvolacím súdom akceptovateľné. Navrhovateľ neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvého stupňa a ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. Skutočnosť, že sa navrhovateľ nestotožňuje s právnymi závermi prvostupňového súdu, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvého stupňa jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám navrhovateľa o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď tento sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení právneho predpisu, ani nepoprel ich účel a význam.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Následne sa odvolací súd zaoberal odvolaním navrhovateľa voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava III (súdu prvého stupňa) č. k. 6C/136/2012-66 zo dňa 09.07.2015.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- € podľa Položky 7a a poznámky č. 3 v spojení s § 6 ods. 2 Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. zákona o súdnych poplatkoch. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zák. č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k/ ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od súdnych poplatkov. Pre posúdenie

správnosti vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku v tejto veci je podstatné ust. § 6 ods. 2 ZoSP, z ktorého je zrejmé, že ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej, a povinnosť platiť poplatok je závislá od právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy bol poplatkový úkon urobený. To znamená, že navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.09.2012. Následne súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že nakoľko odvolacie konanie začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 26.02.2015 č. k. 6C/136/2012 až dňa 06.07.2015 t.j. za účinnosti ZoSP v znení zák. č. 286/2012 Z.z., navrhovateľovi ako odvolateľovi (navrhovateľovi poplatkového úkonu - odvolania) vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- €. Záverom odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že rovnaký právny názor konštatoval Krajský súd v Bratislave aj v konaniach 6Co 75/2014, 14Co 28/2015 či 6Co 52/2014.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ žiadajúc napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť bez náhrady. Súdu prvého stupňa vytkol, že v uznesení absentuje jedna z podstatných náležitostí súdneho rozhodnutia, ktorou je odôvodnenie. V ďalšom namietal, že spoplatnenie podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa netýka odvolania, ale iba žaloby. Poukázal na skutočnosť, že v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Aj s poukazom na nemožnosť použitia analógie legis pri vyrubovaní súdnych poplatkov, poplatková povinnosť, ktorá bola navrhovateľovi uložená napadnutým uznesením, predstavuje zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Dôvodil, že tento právny názor korešponduje so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenými v rozsudku zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, z ktorých vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, a ak zákon č. 71/1992 Zb. ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona č. 71/1992 Zb. záver rešpektujúci zásadu "v pochybnostiach v prospech poplatníka". V ďalšom poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch, podľa ktorého v čl. II bod 3 sa žaloby budú spoplatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že z pozmeňovacích návrhov poslancov S. C., M. J., K. K. S. B. T. vyplýva, že v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,-€, čím sa čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. Záverom podotkol, že žaloba bola v danej veci podaná na súd pred 1.10.2012, a preto v zmysle § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch treba na navrhovateľom podané odvolanie aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, kedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd preskúmal vec i z hľadiska tohto odvolania podaného proti uzneseniu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa položky 1 bod 3 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Zákonom č. 621/2005 Z. z. ustanovenia § 4 ods. 1 cit. zákona bolo vypustené písm. c/ od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom s účinnosťou od 01. 01. 2006. Zákonom č. 621/2005 Z. z. s účinnosťou od 01. 07. 2007 bolo vsunuté do § 4 ods. 1 zákona písm. k/ od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré bolo písm. k/ z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona vypustené zákonom č. 286/2012 Z. z., s účinnosťou od 01. 10. 2012 s tým, že za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba, v sume 20,-€ (položka č. 7a sadzobníka; od 01.10.2012). Z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 (§ 18ca zákona).

V súdnej veci sa navrhovateľ žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27.09.2012 domáhal náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., o návrhu ktorom bolo rozsudkom zo dňa 26.02.2015 č. k. 6C/136/2012-35 súdom prvého stupňa rozhodnuté. Proti tomuto rozsudku (rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 6C/136/2012-35 zo dňa 26.02.2015) podal navrhovateľ odvolanie, a to osobne dňa 06.07.2015 (č. l. 39 spisu).

Z vyššie uvedeného výkladu vyplýva, že súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od 01.10.2012 nepožíva vecné oslobodenie od súdnych poplatkov. Návrhy vo veci samej, odvolania, dovolania sa spoplatňujú ku dňu ich podania a podľa sadzobníka súdnych poplatkov, účinného ku dňu podania poplatkového úkonu. Ak teda podal navrhovateľ odvolanie po 01.10.2012 vznikla mu povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 01.10.2012).

Bezvýznamné z aspektu právneho posúdenia súdnej veci je, kedy bol podaný návrh na začatie konania, keďže zákonodarca rozlišuje medzi návrhom na začatie konania, odvolaním, dovolaním, podania ktoré sú z hľadiska zákona o súdnych poplatkoch samostatnými poplatkovými úkonmi, nezávisle od seba idúcimi. Uvedenému záveru nasvedčuje aj ustanovenie § 6 ods. 2 citovaného zákona podľa ktorého, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni.

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazuje, odvolací súd poznamenáva, že v predmetnom rozhodnutí bolo konštatované, že pokiaľ nie je v sadzobníku stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý okruh konania, teda pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon spoplatnené v Sadzobníku súdnych poplatkov, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však v čase podania odvolania, ktorý je rozhodným pre vznik poplatkovej povinnosti podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, bola zákonom stanovená poplatková povinnosť za tento druh konania, a to položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. K námietke navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje riadne odôvodnenie, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako aj rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Treba pritom myslieť na podstatu súdneho rozhodovania, ktorou je poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. V zmysle uvedeného možno zhrnúť, že pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie bezprostredne nasleduje po výrokovej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky Sadzobníka súdnych poplatkov.

Ak prvostupňový súd zaviazal navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku podané dňa 06.07.2015 postupoval vecne správne, v dôsledku čoho odvolací podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava III (súdu prvého stupňa) č. k. 6C/136/2012-66 zo dňa 09.07.2015 ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v tomto konaní plne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli (v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. absentoval návrh na ich priznanie).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.